

Een 15-jarig jubileum.

Vangen wij aan met een paradox —

In tegenstelling met het redigeeren van een dagblad is het telkens ter perse brengen van een periodiek als bijv. het Tijdschrift voor Tandheelkunde eene zaak, die onophoudelijk met moeilijkheden en strubbelingen verbonden is. Moeilijkheden, nauwelijks bevroed door den lezer, die geregeld zes afleveringen per jaar ontvangt.

Vrij wat gemakkelijker is de exploitatie van een dagblad van nog zoo grooten omvang. Bij dit is alles gelijk het samenstel van een wel is waar ingewikkeld raderwerk eener machine, evenwel van zoo soliede constructie, dat met de gelijkmatigheid van een uurwerk „de exemplaren” voortgebracht worden. Van den hoogsten tot den laagsten in rang wordt de arbeid gehonoreerd. Daarom kent ieder zijn aangewezen taak, daarom voldoet ieder zijn plicht.

Kortom, we hebben hier te doen met een in elkaar passende arbeid van velen. Hier tegenover mogen wel eens gesteld worden de moeilijkheden en tegenspoeden waarmede eene redactie van ons periodiek te kampen heeft.

Daar heeft men om te beginnen het niet steeds gelijkmatig inkomen van copie. Nu eens is het overvloed, dan weder gebrek. De medewerkers beschouwen hun taak wel als „hoofd” maar nog meer als „bij” zaak, die na hun dagelijksch werk dient te komen. Elk toekennen van een honorarium toch moet achterwege blijven bij gebrek aan fondsen. Van zelf sprekend is het dan ook, dat het nazien en opzenden

van drukproeven niet altijd met zulk een voortvarendheid geschiedt als wel wenschelijk is.

Dan kan het voorkomen, dat de drukker, niet tijdig genoeg de copie in zijn bezit hebbend ander werk moet laten voorgaan. De redactieleden wonen niet in één stad. Over elk wisselstuk dient gecorrespondeerd te worden. Verwickelingen, welke in een persoonlijk onderhoud in een oogwenk geregeld zouden zijn, eischen nu vaak langdurige briefwisseling. Met dat alles gaat tijd, zeer veel tijd verloren. Van een harmonische samenwerking kan nooit sprake zijn. Elk goed voornemen gaat nog niet in vervulling, omdat de dagelijksche praktijk vóórgaat en vaak den geheelen mensch eischt. In den waren zin des woords kan hier slechts sprake zijn van amateurswerk. Is het niet de een, die een spaak in het wiel steekt, dan is het een ander. Toch dient de redactie steeds dankbaar de medewerking der verschillende auteurs te gedenken en rekening te houden met de ook voor hen bestaande moeilijkheden. Maar eveneens moet de redactie telkens en telkens opnieuw het productievermogen der medewerkers inspannen, deze aanmanen tot spoed, spoed en nog eens spoed, alles met vermindering van persoonlijke conflicten.

Vijftien jaren van arbeid liggen achter den rug.

Vijftien jaren, die zeer zeker ook voor de redactie voldoening brachten. O. a. pleit nog de laatste jaargang krachtig voor het recht van bestaan van ons eenig Nederlandsch Tijdschrift.

Met voldoening mogen dan ook de oprichters op het door hen aangevangen werk terugzien.

Het kan den lezer bekend zijn, dat in het afgelopen tijdperk menige variatie in redactieleden voorkwam. Doch van de oprichting af tot op heden was één, die onafgebroken het lief en leed der uitgave deelde. Een, die gewis een groot deel van het redactionair werk vervulde. Een, die onder diverse omstandigheden niet versagd heeft, die den moed er in

hield, die nog geen oogenblik getwijfeld heeft niet alleen aan het bestaansrecht, maar ook aan de bestaansmogelijkheid van het Tijdschrift.

Vijftien jaren lang heeft de heer de Jonge Cohen zijne diensten als gérant gepresteerd. Vijftien jaren lang heeft hij naast een dosis gesmaakte voldoening mede de onaangenaamheden zonder noemenswaardige klacht geslikt. Dit te doen bij het waarnemen van een omvangrijke praktijk getuigt zeker van een niet alledaagsch gevoel van toewijding voor eene zaak, die zoo menigeen deed twifelen.

De redactie moet het wel betreuren, dat de finantieele resultaten van het Tijdschrift zoodanig zijn, dat de functie van gérant niet kan worden gehonoreerd. Zeer zeker niet op eene wijze overeenkomstig de aan die functie verbonden werkzaamheden.

In dit opzicht is eene vergelijking met het Tijdschrift voor Geneeskunde beschamend, alhoewel de groote oplaag en het groot aantal advertentiën van dit geschrift veel verklaren.

De heer de Jonge Cohen neme, beter de omstandigheden kennend dan een ander, de goede wenschen der redactie voor lief.

De redactie spreekt als hare verwachting uit, dat hij nog vele jaren als gérant in het belang van het Tijdschrift werkzaam moge zijn. Gaat dit in vervulling dan is èn het Tijdschrift gebaat en den heer de Jonge Cohen gaat het zeker goed.

December 1908.

DE REDACTIE.